

Συνάντησις όγδόη: (2014) **ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ...!!!**
ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ό άνθρωπος κάνει σχέδια, έχει πόθους και όνειρα. Άλλοίμονο σέ εκείνον πού πορεύεται στή ζωή του χωρίς προγραμματισμό, χωρίς συγκεκριμένους στόχους. Όμως τά σχέδιά μας, όσο καλά μελετημένα και όργανωμένα και άν είναι, δέν σημαίνει ότι θά πραγματοποιηθοϋν. Υπάρχουν πολλοί αστάθμητοι παράγοντες, πού μπορεί νά τά ανακόψουν, νά τά καθυστερήσουν, νά τά ματαιώσουν ή και νά τά ανατρέψουν.

Και τότε ό άνθρωπος τί κάνει;

Έκείνοι, πού έχουν αποθέσει τήν έλπίδα τους στά σχέδιά τους, πού πιστεύουν στόν *εαυτόν* τους, πού, μέ δυό λόγια, νομίζουν πώς ό,τιδήποτε *αυτοί* κάνουν είναι τό σωστό, τό τέλειο, μαραζώνουν, μερικοί κλείνονται στόν *εαυτόν* τους, άλλοι όργίζονται, βρίζουν και άλλοι έξεγείρονται, *ακόμη* και κατά τοϋ Θεοϋ .

Ό πιστός, όμως, άνθρωπος καταστρώνει σχέδια, κάνει ύπολογισμούς, εργάζεται σκληρά γιά νά τούς ύλοποιήση, αλλά δέν πιστεύει μονάχα στόν *εαυτόν* του, στήν δική του δύναμι και γνώσι. Ξέρει πώς πρέπει νά ζητᾶ και βοήθεια. Τήν βοήθεια τοϋ Θεοϋ.

Γιά νά δοϋμε τί έπαθαν κάποιοι πού προέταξαν τό *Έγώ* τους, πού έπίστευσαν ότι είναι παντοδύναμοι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ: (Γέν. ια' 1-9)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΒΑΒΕΛ

Οι απόγονοι τοϋ Νώε μέ τήν εύλογία τοϋ Θεοϋ πολλαπλασιάστηκαν γρήγορα και ζοϋσαν μέ αγάπη και ειρήνη. Άλλοι από αυτούς έγιναν γεωργοί, άλλοι κτηνοτρόφοι, άλλοι κυνηγοί κι άλλοι έξασκοϋσαν κάποια τέχνη από αυτές πού σιγά-σιγά έπινοοϋσαν οι άνθρωποι. Έμαθαν επίσης νά κατασκευάζουν πλίθινα σπίτια και ή ζωή τους συνεχώς βελτιωνόταν. Μέ τό πέρασμα τοϋ χρόνου προόδευσαν στίς τέχνες και στόν πολιτισμό.

Ό πληθυσμός όμως αύξανόταν, δέν χωροϋσαν πιά στόν τόπο όπου είχαν εγκατασταθεί ό Νώε και τά παιδιά του μετά τόν κατακλυσμό. Έπρεπε νά μετακινηθοϋν πρός άλλα μέρη, νά αναζητήσουν άλλοϋ εύφορα εδάφη, νά φτιάξουν καινούρια σπίτια και νά ζήσουν πιο άνετα. Τράβηξαν λοιπόν δυτικά κι έφτασαν σέ μία πολύ εύφορη πεδιάδα, πού τήν όνόμασαν Σενάάρ. Έκεί εγκαταστάθηκαν. Μετά από χρόνια και ή νέα τους αυτή εγκατάστασις δέν έπαρκοϋσε γιά όλους, μά πριν χωρίσουν, αποφάσισαν νά δημιουργήσουν στή Σενάάρ κάτι ξεχωριστό και μοναδικό, κάτι πού θά θυμιζε στίς έπόμενες γενιές τό πέρασμά τους. Αποφάσισαν νά χτίσουν μία μεγάλη πολιτεία μέ πολλά και ώραία σπίτια και στή μέση αυτής τής πολιτείας έναν πύργο πολύ ψηλό, τόσο ψηλό πού ή κορυφή του νά φτάνη στόν οϋρανό. Μ' αυτόν τόν τρόπο θά γίνονταν ξακουστοί και στούς σύγχρονους λαούς, αλλά και στούς απογόνους τους και όλοι θά θαύμαζαν τό έντυπωσιακό έργο τους και θά τούς δόξαζαν.

Αξιοποιώντας, λοιπόν, τήν τεχνολογία τους στήν κατασκευή οικοδομημάτων, αρχίζουν νά χτίζουν τόν πύργο. Όσο ανέβαινε ό πύργος, τόσο περισσότερο οι άνθρωποι πίστευαν πώς θά μπορούσαν μόνοι τους, μέ τίς δικές τους δυνάμεις νά πετύχουν ό,τιδήποτε στή ζωή τους. Αυτό τούς γέμισε ύπερηφάνεια... έγωισμό. Πόσο κενόδοξος είναι ό άνθρωπος!

Ό Θεός, πού προείδε τήν αρχή τών άλαζονικών τους πράξεων, αποφάσισε νά τούς σταματήσει, γιά νά τούς γλυτώση από τά χειρότερα. Έπέφερε σύγχυσι στήν γλώσσα τους. Μέχρι τότε όλοι τους μιλοϋσαν τήν ίδια γλώσσα. Όσοι εργάζονταν στόν πανύψηλο πύργο τής Σενάάρ καταλάβαιναν τί έλεγε ό ένας στόν άλλον και τό έργο είχε προχωρήσει αρκετά! Ήταν χαρούμενοι!

Ἔβλεπαν τὸ ὄνειρό τους νὰ πραγματοποιηῖται. Τώρα, τὸ ἔργο δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσῃ ἄλλο. Ὅ,τι ἔλεγε ὁ ἕνας, δὲν τὸ καταλάβαινε ὁ ἄλλος. Χωρὶς λοιπὸν νὰ συνεννοοῦνται, πῶς ἦταν δυνατόν νὰ χτίσουν;

Τὸ ἔργο δὲν ὀλοκληρώθηκε ποτέ. Ὁ τόπος αὐτὸς ὀνομάστηκε "**Βαβέλ**", πού σημαίνει "**σύγχυσις γλωσσῶν**". Καὶ οἱ ἄνθρωποι διεσκορπίστηκαν σὲ ὀλόκληρη τὴ γῆ.

ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ:

Ὁ ἄνθρωπος δημιουργημένος κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀξιοποιεῖ τὰ χαρίσματα του καὶ δημιουργεῖ πολιτισμὸ. Ὅμως, ἐὰν δὲν προσέξῃ, εὐκόλα παρασύρεται στὸ κακὸ. Ἡ φύσις μας ρέπει μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ στὸ ἀπαγορευμένο. Ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ξεχνᾷ τὸν Θεὸν καὶ γίνεται ἔρμαιο τῶν παθῶν του.

Τί ἰδέα εἶχαν οἱ ἄνθρωποι στὴ Σεναάρ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους; (...)

Σωστά! Φαντάστηκαν, ὅτι ἦταν *παντοδύναμοι!*

Ἦ ἄνθρωπε! Ἦ θῦμα τοῦ πιό φαρμακεροῦ βέλους! Ἡ **ὑπερηφάνεια**, τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀμαρτίας ἐκυρίευσε τὴν ψυχὴν σου. Ἀναζητᾷς τὴν δόξα στὴν γῆ. Θέλεις νὰ σέ τιμοῦν καὶ νὰ σέ δοξάζουν οἱ ἄνθρωποι. Ποτέ νὰ μὴ ξεχάσῃς ὅμως πῶς **«Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται»** (Παροιμ.γ' 34).

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατός, εἶναι ἰσχυρός. Κατῶρθωσε καὶ κατορθώνει ἄνὰ κυριαρχίᾳ στὴν φύσι, ἄνὰ στὸν πλανήτη αὐτό, ἀλλὰ ἄνὰ διασπᾶ καὶ τὴν στρατόσφαιρα καὶ μεταβαίνει καὶ σὲ ἄλλους πλανῆτες. ἄνὰ Δαμάζει καὶ ὑποτάσσει πολλὰ ἀπὸ τὰ ἄγρια ζῶα!

Ὅμως ἄνὰ μπορεῖ νὰ πειθαρχήσῃ τὸν σεισμό; Σείεται ἡ γῆ καὶ σαρώνει τὰ πάντα, γκρεμίζονται σπιτία, ἐξαφανίζονται πόλεις, χωριά, ἄνθρωποι σκοτώνονται. ἄνὰ Μπορεῖ νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ὑδάτινους ὄγκους τῆς θάλασσας, καὶ τῶν ποταμῶν; Πολλές φορές ἀκόμη καὶ οἱ ξεροπόταμοι κατεβάζουν ὄγκους νεροῦ καὶ ἀπειλοῦν καὶ καταστρέφουν ὅ,τιδὴποτε εἶναι μπροστὰ τους. Καὶ τόσα ἄλλα, ἄνὰ ὅπως τρομοκρατία, βία... Καὶ ὁ ἄνθρωπος τί κάνει...; *Τί ποτα* δὲν μπορεῖ νὰ κάνει! Δεῖν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἀδύναμος.

Ποῦ ψάχνει νὰ βρῆ τὴν δύναμι; (...)

ἄνὰ Στὸν ἑαυτὸν του. Ὅμως μπορεῖ νὰ ἔχει σωματικές ἰκανότητες, νὰ εἶναι μαχητὴς, παλαιστής, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸν βοηθᾷ πάντοτε. ἄνὰ Ἔτσι ψάχνει νὰ βρῆ καὶ ἄλλο στήριγμα. ἄνὰ Ψάχνει νὰ βρῆ κάποιον ἰσχυρό, μὲ ἐξουσία, νὰ ἀκουμπήσῃ ἐπάνω του. ἄνὰ Ψάχνει γιὰ ὑλικά ἀγαθὰ. Δηλαδή θέλει νὰ ἔχει χρήματα, μιά καλὴ θέσι, κάποιους ἰσχυροὺς φίλους, .., Ἀλλὰ καὶ πάλι νοιώθει ἀνασφάλεια.

Ποία εἶναι ὅμως ἡ συμβουλή τοῦ Δαβίδ;

«Μὴ πεποιθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλμ. ΡΜΕ, 3).

Μὴ στηρίζετε τὴν πεποιθήσιν καὶ τὴν ἐλπίδα σας εἰς τοὺς ἄρχοντας, εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν πάντοτε τὴν δύναμιν νὰ σᾶς σώσουν.

Καὶ κάπου ἄλλοῦ πάλι μᾶς λέγει: (Ψαλμ. ιε' 8) ἄνὰ

«προωρῶμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διαπαντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἔστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ».

Βλέπω τὸν Κύριον πάντοτε ἐμπρός μου, συναισθάνομαι τὴν πρόνοιάν Του, τὸν βλέπω ὅτι εἶναι στὰ δεξιὰ μου ἔτοιμος νὰ μὲ προστατεύσῃ γιὰ νὰ μὴ παραχθῶ ἀπὸ οἰονδὴποτε φόβο ἢ κίνδυνο.

Πῶς τὸν ἔβλεπε λοιπὸν παιδιὰ ὁ Δαβίδ τὸν Κύριον; (...)

Σύντροφο, ὀδηγὸ καὶ ὑπερασπιστὴ του. Ὁ Κύριος ἀσφαλίζει τὴν ζωὴ μας, γιὰ νὰ μὴ σαλευθοῦμε! Κι ἐμεῖς τί κάνουμε; Ὅταν νοιώθουμε δυνατοὶ τὸν ἐγκαταλείπουμε.

Γνωρίζει καὶ προγνωρίζει ὁ Παντογνώστης τίς ροπές καὶ τίς κινήσεις τῆς ἀνθρώπινης θελήσεως καὶ ἄγρυπνος καὶ φιλόανθρωπος ἐπεμβαίνει διορθωτικά καὶ κατευθύνει ἔτσι τὰ πράγματα ὥστε νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὰ χειρότερα. ἄνὰ Κύριε! Πῶς δέχεσαι τὰ τόσα κτυπήματά μας! Πῶς ὑψώνεις φράγματα καὶ δημιουργεῖς ἀναχώματα τίς κρίσιμες στιγμές καὶ ἀνακόπτεις τὴν ὀρμὴ τοῦ κακοῦ!

ἄνὰ Ἐλεγε ἕνας γέροντας: Ὅταν εἴμαστε μόνοι μας εἴμαστε μιά σειρά ἀπὸ μηδενικά. Ὅταν ἔχουμε, ὅμως, μαζί μας τὸν Θεόν, τότε μπροστὰ στὰ μηδενικά βάζουμε τὴν μονάδα, πού εἶναι ὁ Χριστός, καὶ τότε γινόμαστε ἰσχυροὶ καὶ πανίσχυροι. Πόσο δίκαιο εἶχε! Ψάλλουμε τώρα τὴν Μ. Τεσσαρακοστή στὸ Μέγα Ἀπόδειπνο; **«Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, γινώτε ἔθνη καὶ ἡτῶσθε. Ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».**

Καὶ

«Κύριε τῶν δυνάμεων, μεθ' ἡμῶν γενοῦ' ἄλλον γὰρ ἐκτός σου βοηθόν, ἐν θλίψεσιν οὐκ ἔχομεν». Κύριε τῶν δυνάμεων, ἔλα μαζί μας, νᾶσαι κοντὰ μας, γιὰτί δὲν ἔχουμε κανέναν ἄλλο.

Λοιπόν ποῦ θά στηριχθοῦμε;(...)

Ὁ βοηθός μας, ὁ σκεπαστής μας καί ἡ ἀσφάλειά μας εἶναι ὁ Χριστός. Τόν ἔχουμε, ὅμως στήν ζωή μας; Μήπως ὅταν νοιώθουμε ὅτι εἴμαστε δυνατοί Τόν ἐγκαταλείπουμε; Μήπως τότε τοῦ λέμε, δέν σέ χρειαζόμαστε ἄλλο. Τώρα τά ἔχουμε ὅλα. Ἐάν τό κάνουμε τότε θά κτίσουμε τήν ζωή μας πάνω στήν ἄμμο. Γιατί χωρίς Θεό ὅλα θά καταρρεύσουν σάν τόν «πύργο». Ἐάν ὅμως ἔχουμε στό τιμόνι τῆς βάρκας μας, **Ἐκεῖνον**, δέν ἔχουμε τίποτε νά φοβηθοῦμε.

Ἐπομένως ποιό θά εἶναι τό σύνθημά μας σήμερα;

ΣΥΝΘΗΜΑ:

**«Τήν ἐλπίδα μας στόν Κύριο...!
Εἰς τόν βοηθό μας, τόν σκεπαστήν μας, τόν συνοδοιπόρο μας...!»**

* * *

«Βοηθός καί σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν ὅς μοι Θεός, καί δοξάσω αὐτόν ὁ Θεός τοῦ Πατρὸς μου, καί ὑψώσω αὐτόν ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.»

Ἔτσι ἀρχίζει τό ἱερό τραγούδι τῆς μετανοίας. **Ὁ Μέγας Κανών**. Τόν ἀκούσαμε αὐτή τήν ἐβδομάδα.

Ὁ Μέγας Κανών εἶναι ποίημα τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης. Ὁ Ἅγιος ἔβαλε στόν εἰρμό τῆς α' ὠδῆς αὐτοῦσια * τά λόγια τῆς ἐνθουσιασμένης καρδιάς τοῦ Μωϋσῆ ἀμέσως μετά τήν θαυμαστή διάβασι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Ἴσως αὐτά τά λόγια ν' ἀποτελοῦν τό ἀρχαιότερο ἄσμα. Γράφτηκε 3314 χρόνια πρὶν ἀπό σήμερα!

* Αὐτά τά ἴδια λόγια, τήν «ὠδήν τοῦ Μωϋσέως», ὅπως βεβαιώνει ἡ Ἀποκάλυψις, θά ψάλλουν οἱ νικητές τοῦ θηρίου στούς ἔσχατους χρόνους, πάνω στή φλεγόμενη γυάλινη θάλασσα μέ τίς κιθάρες τοῦ Θεοῦ...!

* Αὐτά τά λόγια εἶναι τό διαχρονικό βίωμα κάθε καρδιάς ἐμπιστευμένης τελικά στή θεία ἀγάπη!

* Ἄς γίνῃ καί δική μας προσευχή!

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Βοηθός καί σκεπαστής ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν ὅς μοι Θεός, καί δοξάσω αὐτόν ὁ Θεός τοῦ Πατρὸς μου, καί ὑψώσω αὐτόν ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.»

(Ἐγινε βοηθός καί σκεπαστής μου ὁδηγώντας με στή σωτηρία, ὁ ἀληθινός Θεός μου, γι' αὐτό θά τόν δοξάσω, εἶναι ὁ Θεός τῶν πατέρων μου, γι' αὐτό θά τόν φυλάξω ψηλά στήν καρδιά μου, μιά καί μέ δοξολογίες δοξάζεται.)

Στήν πορεία τῆς ζωῆς μας νά ἔχουμε πάντα στό νοῦ πῶς +δίχως τόν Θεό δέν περπατοῦμε, +δίχως τόν Θεό δέν κάνουμε βῆμα, +δίχως τόν Θεό, οὔτε μία ἐργασία, οὔτε ἓνα ὄνειρο, οὔτε ἓνα σχέδιο, οὔτε μία πρᾶξι, οὔτε μία ἐνέργεια. Γιατί ἔάν δέν εἶναι εὐλογημένο ἀπό τόν Θεό καί ἔάν Ἐκεῖνος δέν ἀσφαλίσῃ, δέν ὑπογράψῃ καί δέν ἐπικυρώσῃ τά σχέδιά μας καί τίς πράξεις μας, θά ὁδηγηθοῦμε στήν ἀποτυχία. Ἄς παρακαλέσουμε ὅλοι μας τόν Κύριο νά μᾶς φωτίζῃ, νά μᾶς ἐλεῆῃ, νά μακροθυμῇ καί νά μᾶς δῖνῃ τήν χάρι Του. Λοιπόν, ζωή μέ **Θεό**, πού χαρίζει τήν *σωτηρία* καί τήν *λύτρωσι*!

«Κύριε, Κύριε, Ἐπιβλεψον ἐπ' ἐμέ...!!!»

*Ζητιάνεψα ἀγάπη στό βλέμμα τοῦ κόσμου
καί γεύτηκα τό κλάμα τῶν ἡδονῶν.*

*Γύρεψα ἐλπίδα στό ὄχυρό τῆς αὐτοδυναμίας
καί μετεωρίστηκα στό χάος τῆς μικρότητας.*

*Κοίταξα συντριμμένος τά ἀπλωμένα σου χέρια
κι ὁ Σταυρός μου ἐκμυστηρεύτηκε
τό μυστήριο τῆς ἀγάπης Σου,
γιά νά μπορῶ μόνο νά ἐλπίζω...*

Κυρηναῖος

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Παλαιά Διαθήκη (Γένεσις ια' 1-9). ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Ἡ Δρᾶσις μας, Λυδία.